

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/638/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5613206821
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5613206821.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci žalobcu: CETELEM SLOVENSKO a. s., so sídlom Panenská 7, 812 36 Bratislava, IČO: 35 787 783, zastúpeného spoločnosťou: Advokátska kancelária Nagyová Tenkač, s.r.o., so sídlom Ružinovská 42, 821 01 Bratislava, IČO: 36 862 169, proti žalovanému: P. N., nar. XX.XX.XXXX., bytom XXX XX D. U. XXX, v konaní o zaplatenie sumy 5.540,83 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 7C/190/2013-104 zo dňa 01. 04. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 7C/190/2013-104 zo dňa 01. 04. 2014 v prvej vete výroku, v časti o povolení žalovanému splácať priznanú žalovanú istinu s príslušenstvom v splátkach vo výške 30,00 Eur, ktoré sú splatné vždy do 20. dňa kalendárneho mesiaca, počnúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku, s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia, v druhej vete výroku, ktorým súd v zostávajúcej časti žalobu zamietol, a vo výroku o trovách konania **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ď a ľ š i e k o n a n i e .**

Vo zvyšnej časti **z o s t á v a** rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 7C/190/2013-104 zo dňa 01. 04. 2014 **n e d o t k n u t ý .**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť žalobcovi sumu 2.221,20 Eur a úroky z omeškania z jednotlivých súm (splátok) vo výške obdobiach v ňom presne špecifikovaných, a to mesačnými splátkami vo výške 30,00 Eur, splatné vždy do 20. dňa kalendárneho mesiaca, počnúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia (veta prvá výroku rozsudku). V zostávajúcej časti žalobu zamietol (veta druhá výroku rozsudku). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal (veta tretia výroku rozsudku).

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že medzi účastníkmi bola uzavretá zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru dňa 18.06.2010. Zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 18.06.2010 bolo zistené, že žalobca ako veriteľ uzavrel so žalovaným zmluvu o úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 5.000,00 Eur, s dohodnutou ročnou úrokovou sadzbou 14,49 %, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať mesačnými splátkami vo výške 83,06 Eur, v počte splátok 120, splatnosť splátky 15. dňa v mesiaci, RPMN predstavovala 16,97%, priemerná hodnota RPMN predstavovala 18,59%, štandardné poistenie 4,99%, podľa časti C zmluvy označenej ako kreditná karta, žalovaný požiadal, aby ho žalobca zaradil do zoznamu žiadateľov o revolvingový úver a poskytol mu úverový rámec v minimálnej výške 400,00 Eur. Zaviazal sa splácať čerpaný úver a náklady v pravidelných mesačných splátkach vo výške minimálne 4% z úverového rámca alebo dlžnej sumy, ak nebude dohodnuté inak. Splatnosť v mesiaci bola stanovená k 10. dňu, úroková sadzba predstavovala 1,77% mesačne. Ročná úroková sadzba predstavovala 21,24% pri úverovom rámci 700,00 Eur, výške prvého čerpania 700,00 Eur pri pravidelnom mesačnom splácaní splátky vo výške 5% z úverového rámca a bez poistenia je

RPMN 29,25%. V prípade nepoužívania karty vydananej klientovi nevznikne žiaden peňažný záväzok. Z písomnosti zo dňa 05.11.2010 bolo zistené, že žalobca oznámil žalovanému, že obdržal medzinárodnú kreditnú kartu CETELEM MASTERCARD, ktorú môže používať na platby kartou za tovar a služby, výber hotovosti v bankomatoch, prevod peňazí na účet, s uvedením čísla karty, úverového účtu, maximálneho úverového rámca 700,00 Eur, mesačnou úrokovou mierou 2,19%, výškou mesačnej splátky 28,00 Eur, dátum splatnosti karty november 2010. Podľa doručky písomnosť bola prevzatá 01.12.2010 žalovaným.

Prvostupňový súd citoval ust. § 497, § 503 ods. 1 až 3 Obchodného zákonníka, § 9 ods. 1 vety prvej zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách v znení neskorších predpisov (do 30.11.2011), § 54 ods. 1 a 2, § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení od 01.01.2009 a konštatoval, že žalobe vyhovel v časti o zaplatenie 2.221,20 Eur, keď vykonaným dokazovaním mal preukázanú jej dôvodnosť v tejto časti. V prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá ako nedôvodná. Medzi účastníkmi bolo nesporné uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere dňa 18.06.2010, ako aj poskytnutie úveru žalovanému vo výške 5.000,00 Eur. Nesporná bola dohodnutá výška mesačných splátok 83,06 Eur, ich počet 120, ako aj splatnosť splátky 15. dňa v mesiaci. Nakoľko žalobca neuniesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia o oprávnenosti vypovedať zmluvu so žalobcom, napriek výzve súdu, žalobcovi bolo možné priznať len dlžnú časť mesačných splátok, ktorých splatnosť nastala do dňa vyhlásenia rozsudku, t.j. do 01.04.2014, žalovanému bola preto uložená povinnosť zaplatiť dlžné mesačné splátky za obdobie od decembra 2012 do marca 2014 v počte splátok 16, t.j. 1.328,96 Eur. Medzi účastníkmi bolo nesporné aj nezaplatenie štyroch mesačných splátok za obdobie od augusta 2012 do novembra 2012, ktoré pozostávali zo splácanej istiny úveru ako súčasť uvedených štyroch mesačných splátok 103,03 Eur, dohodnutého zmluvného úroku 213,41 Eur, dlžného poistného 15,80 Eur, spolu 332,24 Eur. Žalovanému bola preto uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi dlžnú sumu splatnú za obdobie od augusta 2012 do marca 2014 vo výške 1.661,20 Eur. V prevyšujúcej časti bola žaloba o zaplatenie dlžnej časti z prvého úverového zmluvného vzťahu vo výške 3.051,72 Eur zamietnutá ako nedôvodná.

Okrem nepreukázania splatnosti celého dlhu, žalobca neuniesol dôkazné bremeno ani vo vzťahu k tvrdenej dlžnej časti z prvého úverového zmluvného vzťahu vo výške 26,80 Eur. Napriek výzve súdu žalobca prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že bližšie konkretizovať túto časť splatného nároku nevie. Sporové konanie je ovládané prejednávajúcou zásadou, v zmysle ktorej tvrdiť skutočnosti a navrhovať o nich dôkazy je zásadne vecou účastníka konania. Zistený skutkový stav je výsledkom dôkaznej aktivity účastníkov. Súdne pojednávanie bolo dvakrát odročované, pričom žalobca bol vyzývaný na špecifikáciu dlhu a predloženie originálu listinných dôkazov, keďže predložené kópie listín neboli čitateľné. Žalobca, prostredníctvom právneho zástupcu, výslovne uviedol, že z predložených listinných dôkazov nie je možné zistiť dohodu o zániku zmluvného vzťahu výpoveďou, vrátane dôvodov výpovede. Taktiež neodôvodnil výšku zostatku dlhu vo výške 26,80 Eur z prvého zmluvného vzťahu. S poukazom na spotrebiteľský charakter zmluvy a súdny prieskum neprijateľných zmluvných podmienok ex offo, nebolo možné uložiť povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi navrhované peňažné plnenie. Vychádzajúc z judikatúry komunitárneho práva, opakovanej výzvy súdu, odročovanie súdnych pojednávaní predstavujúce tiež narušenie rovnováhy medzi dodávateľom služby a spotrebiteľom. Podľa hmotného práva dôkazné bremeno oprávnenosti výšky každej časti uplatňovanej istiny zaťažuje žalobcu. Ďalšie odročovanie súdneho pojednávania by predstavovalo aj porušenie zásady rovnosti strán v konaní. Na základe skutkových tvrdení žalobcu nebolo možné naplniť úradnú povinnosť súdneho prieskumu a naplnenie právnych noriem na ochranu spotrebiteľa vo vzťahu k neodôvodnenej časti uplatňovaného nároku. Keďže zmluvné podmienky predkladá dodávateľ služby bez možnosti korekcie spotrebiteľa, tento nerovný stav mohol byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy (Rozsudky Oceáno Gruppo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Mostaza Claro C-168/05).

Medzi účastníkmi bolo nesporné aj uzavretie druhého zmluvného úverového vzťahu, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úverový limit vo výške 700,00 Eur. Žalovaný nenamietal tvrdenie žalobcu o poskytnutí finančných prostriedkov, na základe úverovej karty, vo výške 953,49 Eur, ako ani výšku čiastočného plnenia 532,00 Eur. Keďže žalobca, tak ako v prípade prvého zmluvného úverového vzťahu, ani v danom prípade nepreukázal zmluvné dojednanie o zániku zmluvného vzťahu výpoveďou, predovšetkým výpovedný dôvod, neuniesol dôkazné bremeno zániku zmluvného vzťahu a tým aj splatnosti celého zostatku úveru. Žalovanému bola preto uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi dlžné mesačné splátky úveru vo výške 420,00 Eur (28,00 Eur x 15 splátok), za obdobie od januára 2013 do marca 2014. Keďže žalovaný nezaplatil ani dlžné splátky v období od augusta 2012 do decembra

2012, pozostávajúce z piatich mesačných splátok istiny vo výške 54,12 Eur, z dohodnutého zmluvného úroku 78,88 Eur a dlžného poistného zahrnutého v dlžných uvedených piatich mesačných splátkach vo výške 7,00 Eur, spolu 140,00 Eur, žalovanému bola preto uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi splatné dlžné mesačné splátky z druhého zmluvného úverového vzťahu vo výške 560,00 Eur. Aj v súvislosti s druhým zmluvným úverovým vzťahom bola žaloba zamietnutá pre neunesenie dôkazného bremena vo vzťahu k uplatňovanému nároku vo výške 26,80 Eur z rovnakých dôvodov. Žalobca, prostredníctvom právneho zástupcu, výslovne uviedol, že z predložených listinných dôkazov nie je možné zistiť dohodu o zániku zmluvného vzťahu výpoveďou, vrátane dôvodov výpovede. Taktiež neodôvodnil výšku zostatku dlhu vo výške 26,80 Eur z druhého zmluvného vzťahu. S poukazom na spotrebiteľský charakter zmluvy a súdny prieskum neprijateľných zmluvných podmienok ex offo, nebolo možné uložiť povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi navrhované peňažné plnenie. Žalobca bol na súdnom pojednávaní zastúpený právnym zástupcom (prostredníctvom substitúta). Na špecifikáciu každej časti žalovanej istiny bol žalobca, prostredníctvom právneho zástupcu, opakovane vyzývaný, pričom uvedené bolo aj dôvodom odročenia súdneho pojednávania. Aj s poukazom na vyššie uvedené nebol žiaden legitímny procesný dôvod na odročenie súdneho pojednávania za účelom polozenia otázky právnomu zástupcovi žalobcu tak, ako to bolo navrhnuté. V prevyšujúcej časti bola tak žaloba o zaplatenie peňažného plnenia z druhého zmluvného úverového vzťahu vo výške 267,91 Eur zamietnutá ako nedôvodná.

Okresný súd tiež zamietol žalobu o zaplatenie zmluvných úrokov z omeškania z obidvoch úverových zmluvných vzťahov (do zaplatenia), keďže zmluvné úroky tvorili súčasť pravidelnej mesačnej splátky, a tá časť zmluvných úrokov, ktorá bola splatná do dňa vyhlásenia rozsudku, bola žalobcovi priznaná uložením povinnosti žalovanému zaplatiť dlžnú mesačnú splátku úveru. Je potrebné uviesť, že zmluvné úroky, oddelené od istiny úveru, nie je ani možné priznať po lehote splatnosti úveru. Zmluvné úroky sú vždy splatné spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky, t.j. aj spolu s istinou. Doba splatnosti úrokov za poskytnutie peňazí sa tak zhoduje s dobou splatnosti úveru. Obchodný zákonník rozlišuje splatnosť úrokov v závislosti od splatnosti istiny úveru, ako aj spôsobu splatenia istiny úveru, t.j. jednorazovo alebo v splátkach. Celková suma úrokov musí byť vždy zaplatená najneskôr do splatnosti dlžného zostatku úveru. Žalobca ako veriteľ preto v danom prípade nebol oprávnený žiadať od žalovanej ako dlžníčky zmluvné úroky aj po splatnosti úverovej istiny. V danom prípade žalobcovi prislúchajú len úroky z omeškania. Po vyhlásení celého úveru za splatný sa istina ďalej zmluvne neúročí. Uvedený záver vyplýva z podstaty zmluvného úroku, ktorý je odplátou za užívanie finančných prostriedkov, ktoré sa poskytujú veriteľovi do doby splatnosti (rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 28. 6. 2013, č. k. 8CoE/29/2013-98, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 19. 11. 2013, č. k. 5Co/165/2013-148 a rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 28. 11. 2013, č. k. 9Co/437/2013). Veriteľ neposkytuje finančné prostriedky po lehote splatnosti.

Z dôvodu omeškania žalovaného s plnením dlhu žalobcovi zo zákona prislúchalo právo na zaplatenie úrokov z omeškania. Zodpovednosť za omeškanie má objektívny charakter. Vzniká bez ohľadu na zavinenie. Jej dôsledkom je vznik povinnosti dlžníka platiť veriteľovi úroky z omeškania. Výšku úrokov z omeškania ustanovuje vykonávací predpis a to navýšením 8 percentuálnych bodov nad úrokovú sadzbu stanovenú ECB. Žalovanému bola preto uložená povinnosť zaplatiť úroky z omeškania z jednotlivých mesačných splátok, splatnej do dňa vyhlásenia rozsudku, od dohodnutej lehoty splatnosti do zaplatenia, keďže omeškanie s plnením dlhu doposiaľ trvá. Bolo prihliadané na navrhovaný počiatok priznania úrokov z omeškania, splatnosť splátok do navrhovaného počiatku úrokov z omeškania v petite žaloby. Suma 269,15 Eur, ako základ úročenia, tak predstavovala súčet dlžných splátok za december 2012, január 2013, t. j. 2 x 83,06 Eur a uplatňovaná časť istiny štyroch dlžných mesačných splátok splatných do novembra 2012, t. j. 103,03 Eur. Suma 110,12 Eur, ako základ úročenia, predstavovala splatné mesačné splátky za január a február 2013, t. j. 2 x 28,00 Eur a súčet istiny dlžných mesačných splátok splatných do decembra 2012 vo výške 54,12 Eur. V prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá ako nedôvodná. Žalovaný je preto povinný zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 269,15 Eur od 18. 2. 2013 do zaplatenia, úroky z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 83,06 Eur od 16. 2. 2013 do zaplatenia, úroky z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 83,06 Eur od 16. 3. 2013 do zaplatenia, úroky z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 83,06 Eur od 16. 4. 2013 do zaplatenia, úroky z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 83,06 Eur od 16. 5. 2013 do zaplatenia, úroky z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 83,06 Eur od 16. 6. 2013 do zaplatenia, úroky z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 83,06 Eur od 16. 7. 2013 do zaplatenia, úroky z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 83,06 Eur od 16. 8. 2013 do zaplatenia, úroky z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 83,06 Eur od 16. 9. 2013 do zaplatenia, úroky z

omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 83,06 Eur od 16. 10. 2013 do zaplattenia, úroky z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 83,06 Eur od 16. 11. 2013 do zaplattenia, úroky z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 83,06 Eur od 16. 12. 2013 do zaplattenia, úroky z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 83,06 Eur od 16. 1. 2014 do zaplattenia, úroky z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 83,06 Eur od 16. 2. 2014 do zaplattenia, úroky z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 83,06 Eur od 16. 3. 2014 do zaplattenia, úroky z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 110,12 Eur od 3. 3. 2013 do zaplattenia, úroky z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 28,00 Eur od 11. 3. 2013 do zaplattenia, úroky z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 28,00 Eur od 11. 4. 2013 do zaplattenia, úroky z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 28,00 Eur od 11. 5. 2013 do zaplattenia, úroky z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 28,00 Eur od 11. 6. 2013 do zaplattenia, úroky z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 28,00 Eur od 11. 7. 2013 do zaplattenia, úroky z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 28,00 Eur od 11. 8. 2013 do zaplattenia, úroky z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 28,00 Eur od 11. 9. 2013 do zaplattenia, úroky z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 28,00 Eur od 11. 10. 2013 do zaplattenia, úroky z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 28,00 Eur od 11. 12. 2013 do zaplattenia, úroky z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 28,00 Eur od 11. 1. 2014 do zaplattenia, úroky z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 28,00 Eur od 11. 2. 2014 do zaplattenia, úroky z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 28,00 Eur od 11. 3. 2014 do zaplattenia. Zároveň v súlade s ust. § 160 ods. 1 O.s.p. prvostupňový súd povolil žalovanému na zaplattenie dlhu mesačné splátky vo výške 30,00 Eur, splatné vždy do 20. dňa kalendárneho mesiaca, počnúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že omeškание s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Bolo prihliadané na osobné zárobkové a majetkové pomery žalovaného, výšku dlhu, ktorým rozhodnutím žalobca vo svojich majetkových pomeroch nebude dotknutý. V prípade nezaplattenia aj len jednej splátky, žalovaný môže stratiť výhodu splátok a vznikne mu povinnosť zaplatiť dlh jednorázovo.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p., keď úspech žalobcu predstavoval 40% (2.221,20 Eur), v ktorej časti bol neúspešný žalovaný. Úspech žalovaného predstavoval 60% (3.319,63 Eur), v ktorej časti bol neúspešný žalobca. Pomer úspechu a neúspechu tak predstavoval vznik nároku žalovaného na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 20%. Z dôvodu, že žalovaný si náhradu trov konania neuplatňoval, súd rozhodol tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, a to proti druhému výroku, ktorým súd v časti žalobu zamietol a proti tej časti prvého výroku, ktorým súd povolil žalovanému splácať žalovanú istinu s príslušenstvom v splátkach. Odvolateľ poukázal na bod V. - 5. Všeobecných podmienok navrhovateľa pre poskytnutie spotrebiteľského úveru („VP“) z ktorého jednoznačne vyplýva, že umožňuje zmluvným stranám predmetnú zmluvu o úvere vypovedať, pričom výpoveď musí byť uskutočnená formou doporučeného listu a je účinná okamihom jej doručenia druhej zmluvnej strany. Z predmetného ustanovenia VP tiež vyplýva okamih splatnosti dlhu žalovaného voči žalobcovi. Na uvedené ustanovenie VP žalobca vo svojich písomných podaniach (žaloba zo dňa 11.06.2013 i podaní 08.01.2014) poukázal. Okresný súd však pri svojom rozhodovaní na ustanovenie V. - 5. VP vôbec neprihliadol, čo vyplýva aj z odôvodnenia jeho rozhodnutia, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie nezrozumiteľné a nejasné, čo má za následok odňatie možnosti žalobcu konať pred súdom a porušenie jeho práva na riadne odôvodnenie rozsudku a na súdnu ochranu. Navyše, napadnuté rozhodnutie nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozsudku v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. Podľa názoru odvolateľa v danom prípade, súd prvého stupňa predmetnú právnu vec nesprávne právne posúdil a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, súčasne odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom tak, že nesprávne kvalifikoval žalobcom dostatočne ozrejmý skutkový stav a následne po oboznámení právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní dňa 01.04.2014 podľa ust. § 100 O.s.p. neumožnil žalobcovi kvalifikovane a s prípravou vyjadriť sa k tomuto predbežnému právnomu posúdeniu a predložiť relevantné dôkazy, keďže toto pojednávanie za týmto účelom neodročil. V dôsledku toho konanie trpí vadou, ktorá viedla k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci. Okresný súd nielen že pri rozhodovaní veci neaplikoval ustanovenie bodu V. - 5. VP, ale ani príslušné ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov umožňujúcich veriteľovi požadovať od dlžníka zaplattenie celej pohľadávky. Odvolateľ pritom poukázal na znenie ust. § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu 18.06.2010, kedy došlo k uzavretiu zmluvy o úvere a tiež ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Žalobca citoval bod III. 6.1.6 VP a konštatoval, že splatnosť celého dlhu žalovaného voči žalobcovi nastala v dôsledku výpovede zmluvy o úvere, ktorá bola daná v súlade s bodom V. - 5. a III. 6.1.6 VP a tiež v súlade s ust. § 565 a § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka. Pred samotnou

výpoveďou zmluvy o úvere žalobca zaslal žalovanému výzvu na zaplatenie dlžnej čiastky úveru a to v súlade s ust. § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka, ktoré vyžaduje predchádzajúce upozornenie spotrebiteľa na možnosť veriteľa požadovať zaplatenie celej dlžnej čiastky pre omeškanie s mesačnou splátkou viac ako tri mesiace, s poskytnutím dodatočnej lehoty 15 dní. Uvedenú výzvu zaslal žalobca žalovanému písomne, formou doporučeného listu, pričom zo strany žalobcu mohol byť tento dôkaz predložený súdu bezodkladne po pojednávaní dňa 01.04.2014, na ktorom súd informoval žalobcu o predbežnom právnom posúdení veci. Túto výzvu žalobca označil ako novo predložený dôkaz. Pokiaľ súd prvého stupňa žalobcovi nepriznal sumu 26,80 Eur, s odôvodnením, že žalobca neodôvodnil výšku zostatku dlhu v predmetnej výške z prvého zmluvného vzťahu, odvolateľ poukázal na svoje podanie zo dňa 08.01.2014, z ktorého vyplýva, že táto suma predstavuje náklady spojené s uplatnením pohľadávky, ktoré sú tzv. zákonným príslušenstvom pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Táto suma pozostáva zo sumy 6,90 Eur účtovaných ku dňu 03.09.2012 a zo sumy 19,90 Eur, účtovaných ku dňu 14.09.2012. Žalobca rovnako v podaní zo dňa 08.01.2014 uviedol, že tieto náklady uplatňuje ako poštovné, administratívne, personálne náklady, náklady vynaložené na telefonický kontakt s klientom, náklady spojené so zaslaním SMS správ a že ide o náklady, ktoré navrhovateľ vynakladal na to, aby žalovaného upozornil na omeškanie so splácaním pred podaním samotnej žaloby. Napriek tomu, súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že táto suma nebola žalobcom odôvodnená a konkretizovaná v dôsledku čoho je jeho rozsudok zmätočný, nejasný a nezrozumiteľný, keďže nie sú zrejmé dôvody záveru súdu prvého stupňa ani o tejto časti nároku žalobcu voči žalovanému, čím bola žalobcovi opätovne odňatá možnosť konať pred súdom. Vo vzťahu k uplatneniu sumy 827,91 Eur s príslušenstvom z titulu zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydání úverovej karty, súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia nesprávne uviedol, že ani v danom prípade žalobca nepreukázal zmluvné dojednanie o zániku zmluvného vzťahu výpoveďou, predovšetkým výpovedný dôvod, neunesol dôkazné bremeno zániku zmluvného vzťahu a tým aj splatnosti celého zostatku úveru. Žalobca opätovne poukázal na článok V. „Záverečné ustanovenia“ bodu V. - 5. VP z ktorého vyplýva možnosť výpovede zmluvy o úvere a okamih účinnosti výpovede. Rovnako citoval článok IV. „Úverový rámec - revolvingový úver, kreditná karta“, bodu IV. - 4.3. VP, z ktorého vyplýva, že zánik záväzku sa v ostatnom riadi platnou právnou úpravou s tým, že ak po dobu dlhšiu ako tri roky nie je zaznamenaný na úverovom účte klienta žiadny pohyb, zmluva o revolvingovom úvere zaniká bez ďalšieho, ak CETELEM nerozhodne inak. Z bodu IV. 4.1. VP vyplýva, že CETELEM poskytuje klientovi úverový rámec na dobu neurčitú. Odvolateľ tiež konštatoval, že súd prvého stupňa predmetnú právnu vec nesprávne právne posúdil, keď neaplikoval príslušné ustanovenia VP, ani ust. § 14 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných pôžičkách a úveroch pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere. Navyše, prvostupňový súd nesprávne právne posúdil vec, keď neaplikoval v súdenom prípade ust. § 53 ods. 1 a § 565 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k sume 26,80 Eur, ktorú žalobca požadoval od odporcu z titulu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, odvolateľ zopakoval totožnú argumentáciu ako v časti III. 4. svojho opravného prostriedku. Vo vzťahu k časti, v ktorej súd zamietol žalobu o zaplatenie zmluvných úrokov z omeškania z obidvoch zmluvných úverových vzťahov (do zaplatenia) sa odvolateľ nestotožnil s dôvodmi napadnutého rozsudku s poukazom na ust. § 503 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka konštatujúc, že súdna prax dospela k záveru, že úroky vo výške dohodnutej pri poskytnutí úveru patria do splatnosti úveru. Ak pre prípad omeškania s vrátením poskytnutých peňažných prostriedkov nebola dohodnutá iná sadzba úrokov, patria aj za dobu po splatnosti úveru v rovnakej výške. Z uvedeného vyplýva, že žalobca ako veriteľ má nárok na vrátenie zmluvne dohodnutého úroku aj za obdobie po splatnosti istiny, až do doby reálneho zaplatenia istiny z úveru dlžníkom. Jeho záver vyplýva aj z bodu V. 3. VP, ktorá upravuje, že nesplatená úverová istina je ďalej úročená podľa platnej úrokovej sadzby. Ustanovenie § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka zakotvuje len okamih splatnosti úrokov, ktorý je zhodný s okamihom splatnosti použitých peňažných prostriedkov. Ak však peňažné prostriedky (istina) nie sú so vznikom v okamihu splatnosti vrátené, zmluvne dohodnuté úroky, ako odplatu za poskytnutie peňažných prostriedkov je dlžník povinný uhradiť vo výške, zodpovedajúcej okamihu reálneho zaplatenia istiny. Takýto záver vyplýva z podstaty zmluvného úroku, ktorý je odplatom za užívanie finančných prostriedkov, ktoré sa poskytujú veriteľovi do doby splatnosti. Až do doby skutočného zaplatenia istiny úveru totiž dlžník disponuje s peňažnými prostriedkami a až do tejto doby je povinný z nich platiť aj dohodnuté úroky. Navyše, pokiaľ okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia o uplatnených istinách vo výške podľa bodu III. 1. tohto podania uviedol, že žalobca nepreukázal splatnosť celého dlhu, pri odôvodnení rozsudku o úrokoch z dlžných istín úveru už vychádzal z toho, že splatnosť úverovej istiny (istín) nastala, čo vyplýva zo strany 8 písomného vyhotovenia rozsudku. Aj táto skutočnosť svedčí o zmätočnosti súdneho rozhodnutia. Pokiaľ ide o dobu, od ktorej boli žalobcovi

priznané úroky z omeškania, z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne nevyplýva jasné a zrozumiteľné vysvetlenie. V nadväznosti na námietku žalobcu o tom, že z jeho strany došlo k riadnym výpovediam obidvoch zmlúv o úvere, a teda aj k zosplatneniu obidvoch úverov žalobca je toho názoru, že má nárok na úroky z omeškania v zmysle návrhu na začatie konania.

Odvolať tiež namietol tú časť výroku rozsudku, v ktorej súd povolil žalovanému splácať dlžnú sumu v mesačných splátkach po 30,00 Eur mesačne, s odôvodnením, že žalovaný tieto pomery žiadnym spôsobom nepreukázal.

Žalovaný zostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie bolo včas a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, podľa § 212 ods. 1 O.s.p. preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní, a po preskúmaní ho bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 za použitia § 156 ods. 3 O.s.p.) v časti prvého výroku, ktorým súd povolil splácať žalovanému žalovanú istinu pod následkom straty výhody splátok, vo výroku, ktorým súd v časti žalobu zamietol a v závislom výroku o trovách konania podľa § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušil a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vec v rozsahu zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, to všetko z nasledovných dôvodov:

Vo vzťahu k prvej vete výroku v časti, v ktorej súd povolil žalovanému splácať žalovanú istinu s príslušenstvom v splátkach pod následkom straty výhody splátok sa odvolací súd stotožnil s názorom odvolateľa, že na takéto rozhodnutie nemal prvostupňový súd dostatok podkladov pre aplikáciu ust. § 160 ods. 1 O.s.p., t. j. uložiť v rozsudku splnenie povinnosti v lehote dlhšej ako tri dni od právoplatnosti rozsudku. Ak má súd za to, že je na mieste v prejednávanej veci určiť na plnenie lehotu dlhšiu alebo stanoviť, že sa plnenie má stať v splátkach, musí byť táto časť výroku rozhodnutia súdu podložená zistením všetkých potrebných skutočností, ktoré by presvedčivo zdôvodnili záver súdu, že vzhľadom na povahu prejednávanej veci, priznaného nároku a osobným pomeroch účastníkov je vhodné určiť na splnenie lehotu dlhšiu než tri dni od právoplatnosti rozsudku alebo stanoviť, že peňažné plnenie sa môže stať v splátkach (judikatúra Najvyššieho súdu SR publikovaná pod R 87/1966). Hoci, prvostupňový súd svoje rozhodnutie v tomto smere odôvodnil, vychádzal len z výsluchu odporcu, ktorý svoje tvrdenia v konaní žiadnym spôsobom pred prvostupňovým súdom nepreukázal. Takéto rozhodnutie prvostupňového súdu je preto predčasné.

Vo vzťahu k druhej vete výroku, ktorým súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol, sa však odvolací súd nestotožnil s právnym posúdením veci prvostupňovým súdom.

Je nepochybné, že v prejednávanej veci sa jedná o štandardný spotrebiteľský vzťah, v rámci ktorého neboli zmluvné ustanovenia individuálne dojednané. Základným znakom spotrebiteľských zmlúv, nadväzne i ochrany spotrebiteľa (garantovanej tak vnútroštátnym právom ako i právom Európskej únie) je, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. To znamená, že nesmú obsahovať neprijateľné zmluvné podmienky. Neprijateľné podmienky sú v ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka vymedzené len príkladmo, čo znamená, že sa nejedná o výpočet taxatívny a ako neprijateľnú podmienku možno vyhodnotiť i iné zmluvné dojednania. Odvolací súd zdôrazňuje, že neprijateľnou podmienkou môže byť nielen samotný obsah konkrétneho zmluvného dojednania spotrebiteľského záväzku, ale i spôsob jeho formálneho vyjadrenia, zahrňujúci nekalé praktiky dodávateľa v procese uzatvárania spotrebiteľskej zmluvy. Inými slovami, neprijateľnými sú i tie zmluvné podmienky, ktoré sú bezprostredným dôsledkom nekalej praktiky dodávateľa pri uzatváraní zmluvného vzťahu so spotrebiteľom. Neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka). O takúto situáciu sa jedná i v prejednávanej veci.

Okresný súd pri rozhodovaní v prejednávanej veci opomenul prihliadnúť na fakt, že text uvedený v úverovej zmluve zo dňa 18.06.2010 a v úverových zmluvných podmienkach, ktoré tvorili neoddeliteľnú súčasť úverovej zmluvy, je voľným okom nečitateľný. Veľkosť písma je tak minimálna, že je reálne nenaplniteľné, aby sa priemerný spotrebiteľ dokázal čo i len oboznámiť s dotknutým textom, nieto ešte mu porozumieť a vyhodnotiť jeho dôsledky dopadajúceho na neho ako spotrebiteľa. Žalobcovi (dodávateľovi) nič nebránilo formulárovú zmluvu pripraviť tak, aby spotrebiteľ získal reálnu možnosť oboznámiť sa s celým rozsahom povinností vznikajúcich mu uzavretím zmluvy. Takú zásadnú a

dôležitú informáciu, akou je odkaz na úverové zmluvné podmienky, (v ktorých sú prakticky upravené všetky povinnosti spotrebiteľa), mali byť minimálne uvedené zvýrazneným písmom, aby spotrebiteľa upozorňovali na nevyhnutnosť preštudovania zmluvy v celom jej rozsahu. Odvolací súd považuje za potrebné ďalej uviesť, že vzťahy medzi účastníkmi na základe úverovej zmluvy zo dňa 18.06.2010 vznikli v dobe, kedy Slovenská republika už transformovala do svojho právneho poriadku smernice EÚ v oblasti ochrany spotrebiteľa (novelou Občianskeho zákonníka č. 150/2004 Z. z.. účinnou od 01.04.2004). K základným princípom spotrebiteľských zmlúv v zmysle práva Európskej únie a judikatúry Súdneho dvora EÚ patrí ten, že nesmú obsahovať podmienky, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti týchto podmienok. Zároveň je povinnosťou vnútroštátneho súdu chrániť spotrebiteľov ex offa pred nekalými súdnymi podmienkami (článok 3 ods. 1, 2 Smernice a bod 1 písm. e/ prílohy Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách).

Za týchto okolností mal prvostupňový súd vyhodnotiť aj nároky žalobcu uplatnené žalobou, teda i v časti, v ktorej žalobu zamietol. Na uvedenej okolnosti nič nemení ani skutočnosť, že žalovaný potvrdil, že predmetnú zmluvu zo dňa 18.06.2015 vlastnoručne podpísal a na jej základe čerpal i finančné prostriedky.

Z uvedených dôvodov bolo nadbytočné zaoberať sa ďalšou argumentáciou odvolateľa uvedenou v jeho opravnom prostriedku.

Len pre úplnosť odvolací súd poznamenáva, že vyčíslenia nárokov žalobcu uplatňovaných v jeho podaniach (jeho skutkové tvrdenia), nezbavujú žalobcu dôkazného bremena v konaní. Nestačí uviesť len sumy 2 x 26,80 Eur, ich dôvodnosť musí byť v súdnom konaní riadne preukázaná. Rovnako je potrebné odmietnuť nedostatok odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd predmetné rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil z dôvodov uvedených vyššie. Prvostupňový súd však vychádzal z platnosti celej zmluvy (vrátane VP). Nie je možné hovoriť o porušení povinnosti prvostupňového súdu, keď poučil právneho zástupcu žalobcu v súlade s ust. § 5 O.s.p. v spojení s § 100 O.s.p. ako sa javí právne posúdenie veci, a to vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že došlo k splatnosti úverových zmluvných vzťahov na základe výpovede. Právny zástupca žalobcu bol prítomný na pojednávaní a je dostatočne kvalifikovanou osobou, ktorá prihliadnutím na jeho prípravu na opakovane nariadené pojednávanie je oprávnená reagovať na právne posúdenie súdu. Súd v takomto prípade nie je povinný odročovať pojednávanie. Treba preto odmietnuť argumentáciu odvolateľa o tom, že mu súd svojím postupom odňal právo konať pred súdom.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody, odvolací súd rozsudok okresného súdu v prvej vete výroku v časti o povolení splácať priznanú istinu s príslušenstvom, vo výroku, ktorým súd žalobu zamietol i v závislom výroku o trovách konania podľa § 221 ods. 1 písm. h) a ods. 2 O.s.p. zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní okresný súd vytýči vo veci pojednávanie a bude skúmať zmluvu o úvere uzavretú medzi účastníkmi aj s poukazom na znenie ust. § 53 ods. 4 a 5 Občianskeho zákonníka s poukazom na nečitateľnosť textu úverovej zmluvy a úverových zmluvných podmienok, ktoré tvorili neoddeliteľnú súčasť úverovej zmluvy. Z tohto hľadiska následne rozhodne opätovne o nároku navrhovateľa v časti, v ktorej jeho návrh zamietol. Prihliadne pritom aj na podanie pôvodného právneho zástupcu žalobcu zo dňa 13.08.2014 (č. I. 135 spisu s ktorým sa procesným spôsobom vypořádala). Toto podanie bolo totiž podané na súd pôvodným právnym zástupcom žalobcu po tom, ako mu dňa 19.05.2014 žalobca vypovedal plnomocenstvo na zastupovanie v tomto konaní, ktorá skutočnosť sa stala súdu známa dňa 22.05.2014 (č. I. 115 a 126 spisu). Zároveň bude potrebné, aby žalovaný preukázal skutočnosti, ktoré by odôvodňovali postup súdu v zmysle ust. § 160 ods. 1 O.s.p., na základe ktorého by určil žalovanému splátkový harmonogram na zaplatenie žalovanej istiny s príslušenstvom (špecifikovaného vo vete prvej výroku rozsudku v časti nenapadnutej odvolaním). V prípade, že žalovaný svoju dôkaznú povinnosť v tomto smere nesplní, okresný súd nebude mať dostatočný podklad na to, aby mu poskytol dlhšiu lehotu ako tri dni od právoplatnosti rozhodnutia na zaplatenie priznanej istiny s príslušenstvom.

V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvého stupňa rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.